

Na vrsto pride beduin:

»Premodri šejh, lepo je, krasno,
kedar posije solnce v mesto,
lepo je tudi, kadar zvezde
je videti na nebu jasnem.
A vendar lepše je v puščavi,
konjiča čilega poditi . . .«

Polagoma, lepo po vrsti
vsi odgovarjajo vprašanju.
A šejh jih gleda, kima, sluša.
Nikomur nič ne odgovarja.

Naposled pa še oglasi se
mlad zofta. Jasno čelo priča
samozavest, odkritosrčnost;
pogled pogum in pa odločnost...
In zofta mladi govori:
»Lepo je vse, kar tu si slišal,
premodri šejh in preučeni!
A vendar nekaj je še lepše!
Ti dobro veš, in vsem je znano,
da med krasotami na svetu
je lepa ženska prvi
biser! . . .«

Nastane v gneči šum, teptanje.
Požreti mora v ljuti tolpi
premnogo grenko mladi zofta.
Pesti se dvigajo grozeče . . .

Gorje, gorje ti, mladi zofta!
Nič! — Prav se ti godi,
nesramnež;
kaj pa si se osmelil, grešnik,
trditi take-le reči!

Tedaj pa vstane šejh počasi,
oči upre na glasno tolpo
in z levjim glasom zarjove:
»Mir! Stojte! Kaj hrumite, bratje?
Zakaj grozite temu tukaj?«
Potem mirneje nadaljuje:
»Le pridi sem, moj sinko dragi!
Ti danes to dobiš nagrado!
Zaslužil si jo prav pošteno
že radi tega, ker odkrito
si izpovedal mnenje svoje!«

Fanatike tam v divji gneči
obide vroča rdečica.

Laščan.

Pogorsko jezero.

Pogorsko jezero kristalno
v zelenih borov temni senci,
oko je modro mehko tvoje
v obrvi črnih temnem venci.

In v jezeru nekje globoko
s čarobnim glasom peva vila . . .
Zazibala mi v sen je glavo
in srce mi je premotila . . .

Ivo Šorli.

